

Sygn. akt III CSK 291/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa R. N.
przeciwko A. P., D. W., K. W. i M. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych D. W., K. W. i M. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

W niniejszej sprawie pozwani D. W., K. M. W. i M. J. W. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 marca 2014 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 maja 2013 r., którym Sąd zasądził od nich oraz od pozwanego A. P. P. solidarnie na rzecz powoda kwotę 77 314,04 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 stycznia 2013 r. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c. wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali na przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 299 k.s.h., ponieważ przepis ten wywołuje rozbieżności w orzecznictwie „...w szczególności w zakresie oceny przesłanki bezskuteczności egzekucji na co wskazuje odmienne stanowisko Sądu w niniejszej sprawie, który kładzie nacisk na czas dochodzenia do zaspokojenia wierzyciela a nie na stan całego majątku spółki, na który wskazują orzeczenie Sądu Najwyższego IV CK 144/02, II CK 97/05, czy Sądu Apelacyjnego w Poznaniu I ACZ 183/92 OSA 1993 nr 4 poz. 28, a także co do zakresu przesłanek egzoneracyjnych przewidzianych w § 2 tego przepisu, które Sąd w zaskarżonym wyroku w zasadzie

ogranicza do faktu wiążącego się ze złożeniem wniosku o upadłość podczas gdy znaczenie ma także kwestia winy członka zarządu oraz fakt zaistnienia szkody, która występuje jedynie wtedy jeśli wierzyciel mógł w wyniku postępowania upadłościowego uzyskać w wyższym stopniu zaspokojenie swoich roszczeń (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 2013.03.22 V ACa 69/13)...”. Podnieśli też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż „...wskutek błędnej wykładni, pominięcia dowodów na istnienie majątku spółki nastąpiło naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 299 k.s.h. oraz przepisów postępowania cywilnego...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W powołanym przepisie chodzi o potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, w związku z czym strona powołująca się na tę przesłankę powinna wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, wyjaśnić, na czym one polegają i przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżący nie zadośćuczynili tym wymaganiom z dwóch zasadniczych powodów. Po pierwsze, dlatego że nie wyjaśnili dostatecznie, na czym – ich zdaniem – polegają rozbieżności w orzecznictwie sądów. Po drugie, dlatego że przesłanki odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 k.s.h., a wcześniej – w art. 298 k.h., były już w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniane, czego przykładem są uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1996 r., III CZP 114/96 (OSNC 1997, nr 3, poz. 25) i z dnia 20 grudnia 2001 r., III CZP 69/01 (OSNC 2002, nr 10, poz. 118) oraz wyroki z dnia 6 czerwca 1997 r., III CKN 65/97 (OSNC 1997, nr 11, poz. 181), z dnia 15 maja 2001 r., I CKN 1189/98 (nie publ.), z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 933/00 (nie publ.), z dnia 30 października 2003 r., IV CK 144/02 (nie publ.), z dnia 5 października 2005 r., II CK 97/05 (nie publ.), z dnia 10 kwietnia 2008 r., IV CSK 15/08 (nie publ.), z dnia 9 maja 2008 r., III CSK 364/07 (nie publ.), z dnia 26 sierpnia 2009 r., I CSK 34/09

(OSNC-ZD 2010, nr B, poz. 57), z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 372/09 (nie publ.), z dnia 25 lutego 2010 r., V CSK 248/09 (OSNC 2010, nr 10, poz. 141), z dnia 10 lutego 2011 r., IV CSK 335/10 (OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 59), z dnia 8 kwietnia 2011 r., II CSK 451/10 (nie publ.), z dnia 17 czerwca 2011 r., II CSK 571/10 (nie publ.), z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CSK 390/11 (nie publ.), z dnia 29 listopada 2012 r., V CSK 575/11 (nie publ.), z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 321/12 (nie publ.) i z dnia 4 lipca 2013 r., I CSK 646/12 (nie publ.). Skarżący nie wykazali natomiast potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy po raz kolejny wykładni art. 299 k.s.h.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący nie wykazali tak rozumianej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., samo bowiem powtórzenie przytoczonej podstawy kasacyjnej nie może być uznane za wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.